

Ένας λαός, ένα κράτος, ένα αίτημα (περί γερμανικών αποζημιώσεων)

Δεδομένου του πόσο επίμονα διατηρείται στην ελληνική δημόσια σφαίρα το αίτημα περί 'αποζημιώσεων' τις οποίες οφείλει το γερμανικό κράτος στα θύματα της ναζιστικής κατοχής στην Ελλάδα, αλλά και του πως αυτό το αίτημα σήμερα εμφανίζεται να ενισχύει τη διαπραγματευτική ικανότητα του ελληνικού κράτους απέναντι στους ευρωπαίους δανειστές του, νιώσαμε την ανάγκη να πούμε δυο λόγια σχετικά με την πολιτική καταγωγή αυτού του αιτήματος, καθώς και τις εθνικιστικές σημερινές επιδιώξεις της ελληνικής κοινωνίας και του κράτους της (στο μέτρο που μπορεί να διακρίνει κανείς/καμιά μεταξύ των δύο). Το παρακάτω κείμενο αποτελείται από τρεις ιστορικές στιγμές στην Ελλάδα – από αυτές που βολεύει να είναι λιγότερο γνωστές – και με βάση τις οποίες, όπως θα καταλαβαίνει κανείς/καμιά, εμείς αυτονόητα δεν βλέπουμε τίποτα 'αντι-φασιστικό', αλλά και τίποτα δικό μας εν γένει, στις προσπάθειες του ελληνικού κράτους να 'κουρέψει το χρέος του' με βάση τα παρελθόντα εγκλήματα των ναζί. Παράλληλα, με αφορμή την εξέταση του αιτήματος περί γερμανικών αποζημιώσεων σε αυτό το κείμενο, επιχειρούμε να διατυπώσουμε κάποιες βασικές μας αντιλήψεις γύρω από το πως αντιλαμβανόμαστε το ελληνικό κράτος, γενικά, αλλά και πολύ περισσότερο την αντίληψη μας περί της όψιμης κατασκευής της 'ελληνο-γερμανικής αντιπαράθεσης', όπως αυτή έχει προταθεί ως βασικός άξονας ανάγνωσης της ελληνικής κρίσης – κατασκευή η οποία γυρεύει να ερμηνεύσει με τρόπο εθνικό τόσο την κρίση όσο και τις όποιες αντιστάσεις σε αυτήν (1).

i. Grenty (1953-1960) – Grexit (2010-2015)

Καταρχήν, πρέπει να λύσουμε το ίσως φαινομενικό παράδοξο του γιατί το ελληνικό κράτος αποφάσισε να συσχετίσει το αίτημα περί 'γερμανικών αποζημιώσεων' και, κατ' επέκταση, να εξισώσει αυτές τις αποζημιώσεις, στο οικονομικό ποσοτικό τους μέγεθος, με το σημερινό χρέος του ελληνικού κράτους στους δανειστές του, ευρωπαίους, έλληνες και μη, με το που εμφανίστηκε η απειλή της GREXIT, δηλαδή του 'πετάγματος' της Ελλάδας έξω από 'τη ζώνη του ευρώ'. Γιατί, όπως εύκολα καταλαβαίνει κανείς/καμιά, η σειρά των ιστορικών γεγονότων της ναζιστικής κατοχής και αυτή της υπερ-χρέωσης του ελληνικού κράτους είναι, πραγματικά, παντελώς άσχετες.

Στην πρώτη περίοδο, μια εμπόλεμη περίοδο, εμπλέκεται όλος ο πληθυσμός της χώρας, με ένα κομμάτι του μάλιστα να ενισχύει τους γερμανούς ναζί με κάθε τρόπο (οι λεγόμενοι δωσίλογοι) και να ανταμειβεται γι' αυτές του τις αγαθοεργίες, την ώρα που κάποια άλλα κομμάτια του πληθυσμού βιώνουν την εξόντωση. Στη δεύτερη περίοδο (ας πούμε την περίοδο 1980-2010), μια περίοδο χωρίς εξωτερικό πόλεμο, το ελληνικό κράτος δανείζεται και υπερ-καταναλώνει (αλλά και εκμεταλλεύεται κυρίως την εργασία των μεταναστών), διασφαλίζοντας ένα πλούσιο επίπεδο ζωής για

τους υπηκόους του, ένα επίπεδο ζωής όπως αυτό... «θα 'πρεπε» να είναι για τους πολίτες ενός κράτους εκ των 15 της ευρωπαϊκής ένωσης. Αυτό ξεχνιέται όταν κανείς μιλάει για την 'ελληνική κρίση'. Αν οι έλληνες απέκτησαν τα δύο αυτοκίνητα και τα δύο σπίτια (τουλάχιστον!) σε κάποια φάση, ήταν ακριβώς αυτή την περίοδο. Κι αυτό δείχνει πως η Ελλάδα αντί να είναι, όπως το παίζει σήμερα, ένα καημένο κράτος με έναν πληθυσμό σε μια δήμενη ανθρωπιστική κρίση, υπήρξε ενεργός παράγοντας της λεγόμενης 'ευρωπαϊκής ολοκλήρωσης' και, βέβαια, από τους 'παίκτες' αυτούς που απολαύσανε – συν λαώ και τέκνοις – μια πολυτελή ζωή. Η απώλεια των προνομίων του προηγούμενου καιρού και, μάλιστα, η απειλή εξόδου της χώρας από την ευρωζώνη, λοιπόν, ήταν που έφερε στο προσκήνιο και τα περί ... γερμανικών αποζημιώσεων.

Οι τιμονιέρηδες αυτού του κράτους, τώρα ο Σύριζα, αλλά πιο πριν οι δεξιοί και οι φίλοι τους (οι 'σοσιαλδημοκράτες'), γνωρίζουν καλά το γιατί τραβήχτηκε σήμερα το εθνικό χαρτί 'αποζημιώσεις'. Δεν ήταν και πολύ παλιά εξάλλου, ήταν μόλις στα πρώτα μετα-πολεμικά χρόνια που η ευρωπαϊκή ένωση συγκροτούσε το κυρίως σώμα της, με ιδρυτικό βέβαια μέλος-κράτος τότε την πτητημένη ναζιστική γερμανία... Η γερμανία στήνοντας τότε το απο-ναζιστικοποιημένο (λέμε τώρα...) κράτος της και γυρεύοντας την ενίσχυση του δια-κρατικού ευρωπαϊκού πολιτικού μετώπου της Ε.Ο.Κ., διεξήγαγε σειρά διμερών αλλά και διεθνών επαφών με άλλα ευρωπαϊκά κράτη, μεταξύ των οποίων η Ελλάδα, κάνοντας αυτό που έκαναν όλα τα κράτη της εποχής: ανέπτυσαν τις πολιτικο-οικονομικές δεσοληψίες που θα διαμόρφωναν τις νέες δια-κρατικές ισορροπίες εξουσίας μεταπολεμικά. Κατά δήλωση ενός εκ των σημερινών ελλήνων αρχι-καρβανάδων, ο οποίος δεν μας λείπει αποκόμισε το ελληνικό κράτος από εκείνη τη μοιρασιά (γιατί από την καλή της την ψυχή δεν πιστεύουμε ότι χάρισε χρέη), η Ελλάδα στη διεθνή διάσκεψη του Λονδίνου το 1953 «*διέγραψε το 50% του δημόσιου χρέους της Γερμανίας, προπολεμικού και μεταπολεμικού.*» (2) Η συμφωνία αυτή συμπληρώθηκε με μια ακόμα, το 1959 (κυβέρνηση Κ. Καραμανλή) **με βάση την οποία το ελληνικό κράτος «ανέστειλε» τη λειτουργία του Ελληνικού Γραφείου Εγκλημάτων Πολέμου** (Ν. 3933/1959 της 13ης Φεβρουαρίου 1959, 'περί αναστολής διώξεως εγκλημάτων πολέμου', νόμος που ψηφίστηκε 2 ημέρες μετά την έναρξη της δίκης Μέρτεν, και Διάταγμα 4016/1959 'Περί Εκκαθαρίσεως του Θέματος των Εγκλημάτων Πολέμου', το οποίο ψηφίστηκε 2 ημέρες πριν την απελευθέρωση του Μέρτεν), **στέλλοντας 800 εκκρεμείς φακέλους για εγκληματίες πολέμου στις δικαστικές αρχές της δυτικής γερμανίας...**

Με βάση αυτό το νομικό πλαίσιο, απελάθηκε στις 5 Νοεμβρίου 1959 ο σε 25 χρόνια κάθετηρη καταδικασμένος (στις 5 Μαρτίου 1959) Μαξ Μέρτεν [για την εξόντωση και την 'αριοποίηση' της περιουσίας των Εβραίων της Θεσσαλονίκης (3)] ώστε να εκτίσει την ποινή του στη γερμανία – πράγμα που φυσικά δεν έγινε, μιας και στη γερμανία ο Μέρτεν αφέθηκε ελεύθερος από τις 16 Δεκεμβρίου 1959 [απολαμβάνοντας και αποζημίωσης και σύνταξης από το γερμανικό κράτος «για την άδικη μεταχείριση του στην Ελλάδα»] (4). Σύμφωνα με κάποιες

πηγές ο **ναζί Μαξ Μέρτεν θεωρήθηκε ανταλλάξιμος κρατούμενος μέσα σε ένα πλαίσιο διευκόλυνσης οικονομικών συμφωνιών μεταξύ των δύο χωρών** (5), μεταξύ άλλων «με το δάνειο 200 εκατ. μάρκων που ενέκρινε ο Αντενάουερ με εξαιρετικά ευνοϊκούς όρους για την Ελλάδα τον Νοέμβριο του 1958, στη Βόννη. Ως αντάλλαγμα, ο Καραμανλής δεσμεύτηκε για μια νομοθετική ρύθμιση που θα αμνήστευε ντε φάκτο όσους Γερμανούς είχαν διαπράξει εγκλήματα κατά την Κατοχή.» (Καθημερινή, 14/12/2012). (6)

Όλα αυτά αποτελούν ένα τρανταχτό παράδειγμα για το πόσο ενδιαφέρονται οι Έλληνες για την αποζημίωση των θυμάτων της γερμανικής κατοχής (7) και ένα σημαντικό σημείο για το πόσο το σήμερα προβαλλόμενο αίτημα των γερμανικών αποζημιώσεων από τους Έλληνες είναι «ηθικά δίκαιο», όπως ισχυρίζονται. Ο Μέρτεν απελευθερώθηκε μέσα στο πλαίσιο συμφωνιών της ομαλοποίησης των σχέσεων Ελλάδας και Ευρώπης, ώστε η δόξη μικρή Ελλάδα-Ψωροκώστα να ενταχθεί με τη σειρά της στην 'ευρωπαϊκή οικογένεια'. Ήταν η αποφυλάκιση του Μαξ Μέρτεν, του σφαγέα των Εβραίων της Θεσσαλονίκης, τελικά, «ηθικά δίκαιη»; Αποτελούσε η ένταξη της Ελλάδας, το 'Grentry', σε ένα καλύτερο οικονομικό ευρωπαϊκό στάτους «ηθικά δικαιότερη» συνθήκη από την απελευθέρωση ενός διοικητή των ναζί; Με βάση ποιο αξιακό σύστημα; Μήπως τελικά οι Εβραίοι της Ελλάδας δεν είναι τόσο Έλληνες για το ελληνικό κράτος, πράγμα που επιβεβαιώνεται από το ότι ακόμα και σήμερα τις επαφές μαζί τους τις αναλαμβάνει κυρίως το υπουργείο εξωτερικών; Βάσει των παραπάνω, καταλαβαίνει κανείς/καμιά ότι τα δακρύβρεχτα δελτία ειδήσεων περί θυμάτων της κατοχής δεν έχουν να κάνουν παρά με το υπολογιστικό συμφέρον του ελληνικού κράτους γύρω από την οικονομικά ανταλλάξιμη θέση του στα σχέδια της λεγόμενης 'ευρωπαϊκής ολοκλήρωσης'. Αλλά μιας και τους αρέσει να μιλούν για ηθική και δικαιοσύνη, τα πράγματα είναι ακόμα χειρότερα για αυτούς...

ii. Δικαιοσύνη ... Μόνο για Έλληνες

Όσο κι αν διαρρήγγυαν τα ιμάτια τους οι Έλληνες γύρω από τις αιμοδοσίες «μόνο για Έλληνες» που προωθούσαν οι Έλληνες νεοναζί πριν 1-2 χρόνια, το ελληνικό κράτος αποδεικνύεται ο 'συλλογικός χρυσαυγίτης' της χώρας μιας και όλο αυτό που πρόσφερε – μέχρι να φανερί ενόψει η 'κρίση' – και συνεχίζει να προσφέρει, δεν ήταν τίποτα άλλο πέρα από δικαιοσύνη για Έλληνες. Πώς προκύπτει αυτό; Τα στοιχεία που το ελληνικό κράτος σήμερα προσκομίζει για να ανανεώσει την ατζέντα των επιχειρημάτων του απέναντι στο γερμανικό κράτος βλέπουμε να ξεθάβονται και να εμφανίζονται σωρηδόν, να γίνονται προσπάθειες να ανιχνευτούν στοιχεία ακόμα και σε αρχεία άλλων κρατών και, βέβαια, όλες οι φράξεις του κράτους (δεξιές-αριστερές) να συμβάλλουν στον κοινό σκοπό.

Είναι ενδεικτικό ότι η ίδια 6μελής ομάδα του Γενικού Λογιστηρίου του Κράτους, που εργάστηκε επί των δεξιών κυβερνήσεων της τελευταίας

ας τετραετίας, συστηματικά για επτά μήνες και ανακάλυψε «σε υπόγεια», «σε ξεχασμένα και φθαρμένα αρχεία», 50.000 έγγραφα για τις γερμανικές αποζημιώσεις και το κατοχικό δάνειο, χρησιμοποιείται σήμερα από το 'αριστερό' κράτος. Αυτή η 6μελής ομάδα, γράφεται, κατέγραψε όλες τις καταστροφές και τις αρπαγές που έγιναν κατά την διάρκεια της κατοχής. «Για πρώτη φορά επίσης το Κράτος, βασιζόμενο σε αυτά τα στοιχεία, και ακολουθώντας ένα οικονομικό μοντέλο υπολογισμού, το οποίο αναγνωρίζεται ευρέως, κατάφερε να υπολογίσει το ποσό που θα μπορούσαμε να διεκδικήσουμε». (8)

Τα «χαμένα αρχεία» μάλιστα πέφτουν από τον ουρανό μαζικά. Στις Η.Π.Α.: «Στα 400.000 έγγραφα, διατυπωμένα σε γερμανικό υπηρεσιακό διαλέκτο, περιγράφονται με κάθε λεπτομέρεια τα ναζιστικά εγκλήματα στην Ελλάδα, οι καταστροφές, οι λεηλασίες αλλά και οι σφαγές αμάχων, γραμμένα από τους ίδιους τους αξιωματικούς που έδωσαν τις διαταγές. Το πολύτιμο αρχείο, που περιλαμβάνεται σε 160 μπομπίνες μικροφίλμ, αγοράστηκε από την Υπηρεσία Εθνικών Αρχείων ΗΠΑ έναντι συμβολικού ποσού 11.000 δολαρίων και ήδη ομάδα ειδικών, ύστερα από πολυετή μελέτη και ταξινόμηση, ολοκληρώνει τις επόμενες εβδομάδες την πλήρη ψηφιοποίησή του. Τα έγγραφα αυτά έρχονται την κατάλληλη στιγμή...» (9) Αλλά και στη Ρωσία: «Κατά τη διάρκεια της επίσκεψής μου στη Μόσχα σκοπεύω να ρωτήσω τους Ρώσους συναδέλφους μου για την ύπαρξη στα αρχεία της Ρωσίας εγγράφων που σχετίζονται με την περίοδο της Κατοχής της Ελλάδας από τη φασιστική Γερμανία. [...] Τώρα η ελληνική κυβέρνηση προσπαθεί να συγκεντρώσει παρόμοια στοιχεία σε ολόκληρο τον κόσμο...» δήλωσε ο αναπληρωτής ΥΠΕΘΑ (10).

Πολύ ωραία ως εδώ! Καταλαβαίνουν τουλάχιστον και οι λιγότερο ηλίθιοι πως δεν 'έχουμε' τελικά ένα κράτος που είναι και τόσο... «μπαπανία», ε; Οι Έλληνες φροντίζουν τα συμφέροντά τους. Από 'κει και πέρα είναι, αν μη τι άλλο, πολύ ενδιαφέρον πως προκύπτουν αρχεία για τους Έλληνες 'την κατάλληλη στιγμή', ενώ όταν πρόκειται για ανοιχτά ζητήματα που αφορούν 'ξένους' ή μειονότητες στην Ελλάδα [π.χ. υπόθεση εξόντωσης Εβραίων από Μέρτεν-Μπρούνερ (11), κλεμμένα εβραϊκά περιουσίες, κτήματα και εξόντωση μουσουλμάνων Τσάμπδων, οριστική αφαίρεση ιθαγένειας σλαβομακεδόνων της Ελλάδας κτλ, για να πούμε τρία μόνο από τα σημαντικά]... φαίνεται η ρημάδα η 'κατάλληλη στιγμή' να μην έρχεται.

Μαθαίνουμε πως ένα ντοκιμαντέρ που στο παρελθόν προσέβαλε να ερευνηθεί τις οικονομικές πτυχές της υπόθεσης Μέρτεν, το ρόλο των εγκληματιών πολέμου, τη διαπλοκή με μερίδες της ελληνικής κοινωνίας, τη στάση των κρατικών μηχανισμών... δεν εγκρίθηκε, τελικά, από το Συμβούλιο Κρίσεων του Ελληνικού Κέντρου Κινηματογράφου (ΕΚΚ) και την αρμόδια επιτροπή αξιολόγησης της NET (ξέρετε, αυτήν για την οποία αγωνίστηκαν

'αγανακτισμένοι' και μη). (12) **Μαθαίνουμε πως όταν η έρευνα προσανατολίζεται σε θέματα 'εθνικώς ευαίσθητα' τα ίδια αρχεία παραμένου ερμητικά κλειστά** (13). Μαθαίνουμε πως όταν είναι να συζητηθούν που πήγαν οι εβραϊκές περιουσίες της Θεσσαλονίκης – από τις 600 μόνο υποθέσεις για διεκδίκηση κτηματικής περιουσίας των δεκάδων χιλιάδων εβραίων, εκδικάστηκαν μόνον οι 300 και αποδόθηκαν τελικά απλά 30 κτήματα, κι αυτά συχνά υπό την απειλή των όπλων της Ο.Π.Λ.Α. – τότε μπορούμε να βρούμε μόνο ένοχη σιωπή (14). 'Όταν μαθαίνουμε πως ένα κομμάτι των παραπάνω εβραϊκών περιουσιών κλάπκε και διοχετεύτηκε «στα χρηματιστήρια Αθηνών, Θεσσαλονίκης και Πάτρας για ν' αντιμετωπιστεί ο πληθωρισμός... και να πληρωθούν οι μισθοί του στρατού Κατοχής», (15) αλλά και για να αντιμετωπίσει το ελληνικό κράτος τα έξοδα του μετά τον λιμό του 1942, τότε όχι μόνο τα αρχεία δεν είναι ανοικτά, όπως έχει καταγγείλει ο ιστορικός Gotz Aly (16) αλλά φαίνεται πως δεν προκύπτει και κανένα ζήτημα «ηθικής δικαιοσύνης» για Έλληνες.

Η αντίληψη των Ελλήνων, μάλιστα, περί ηθικών και δίκαιων αποκαταστάσεων της μνήμης έφτανε μέχρι σήμερα σε βαθμό τέτοιο ώστε όχι απλά να μην έχουν αποζημιώσει τους εβραίους για τον τρόπο με τον οποίο συνέβαλαν οι κλεμμένες περιουσίες τους στη διάσωση του ελληνικού κράτους και πληθυσμού επί κατοχής, αλλά και να μην αναλαμβάνουν καν οικονομικά το τίσιμο των μνημείων του Ολοκαυτώματος (17), να τους μοιράζουν κάποια ψίχουλα ή και τίποτα για τις τεράστιες εκτάσεις που ελληνοποίησαν (π.χ. την έκταση του Α.Π.Θ., την έκταση των Γενικών Αρχείων του Κράτους στη Λάρισα (!) και άλλα πολλά τέτοια). Ακόμα και τώρα, όταν οι Έλληνες ζητάνε τις γερμανικές αποζημιώσεις, δεν ζητάνε φυσικά το ποσό του 1.7000.000 χρυσών λιρών που υπολόγισε η ελληνο-εβραϊκή αντιπροσωπεία το 1998 πως θα έπρεπε να της αποδοθούν από το κράτος των θυτών του Ολοκαυτώματος (18), αναδεικνύοντας με ακόμα έναν τρόπο πως ένα κράτος – κι ο λαός του βέβαια! – ξέρουν πως να αναγνωρίζουν τους 'ξένους' τους.

Όλα αυτά μας λένε, λοιπόν, αν μη τι άλλο πως τα θέματα μνήμης που τίθενται σήμερα είναι ζητήματα ελληνικής κρατικής μνήμης, συμφέροντος, προσανατολισμού. Αν θέλει το ελληνικό κράτος να αρχίσει να αποζημιώνει τους εβραίους (ή μη)-θύματα της γερμανικής κατοχής, γιατί δεν αρχίζει να τους αποζημιώνει με αυτά που τους έκλεψε το ίδιο; Όπως και να 'χει, η απάντηση στο ερώτημα περί γερμανικών αποζημιώσεων αναδεικνύεται με κάθε τρόπο ως ένα ερώτημα κρατικού ενδιαφέροντος. Όσοι, έτσι, σπεύδουν να το απαντήσουν αυτό ή και άλλα παρόμοια, ποντάροντας πάνω στην 'ελληνο-γερμανική αντιπαράθεση', όπως γίνεται αντικείμενο επεξεργασίας εδώ και πέντε χρόνια, δεν είναι παρά φορείς ενός εθνικού αλλά και κρατικού τρόπου σκέψης και δράσης.

iii. Ούτε σεντ για το ελληνικό κράτος και τον όχλο του!

Ευτυχώς στην Ελλάδα, όμως, όλα είναι τόσο ξεκάθαρα ώστε να μπορείς να δεις τις ίδιες παλιές σχέσεις σε κίνηση και λειτουργία, τις ίδιες παλιές σχέσεις φασισμού, ρατσισμού, αντισημιτισμού, τις ίδιες παλιές σχέσεις κράτους και λαού. Ευτυχώς, γιατί κανείς δεν είναι εύκολο να μπερδευτεί. Δυστυχώς, για αυτούς που θα θέλουν να ισχυριστούν στο μέλλον πως μπερδευτήκαν και δεν ήξεραν τι τρέχανε να επιτελέσουν στο Σύνταγμα, στις παλλαϊκές διαδηλώσεις για την υποστήριξη του κράτους, στα πλακάτ «όχι στη γενοκτονία των Ελλήνων», στα συνθήματα «φέρτε πίσω τις αποζημιώσεις», στις διαδηλώσεις έξω από τη γερμανική πρεσβεία... Σπάνιες στιγμές ενόπτητας του ελληνο-αγώνα, σπάνιες 'ομορφιές της δημοκρατίας', όπως το έθεσε και ο υπουργός οικονομικών. Τίποτα δεν έχει αλλάξει από μια πενταετία πριν όπου το ΛΑ.Ο.Σ. με τους άλλους φίλους του, δεξιούς κι αριστερούς, όριζαν τον τρόπο που θα έπρεπε να διαβάζουμε την κρίση και να την πολεμάμε: σαν ένα ενιαίο, δίχως διαφορές, κοινωνικό σώμα, πατριωτών Ελλήνων! Το γερμανικό κράτος έγινε 'μέρκελ' και το Δ.Ν.Τ. 'τρόικα' (και μετά 'θεσολ'), η Ελλάδα 'βαϊμάρη' και μετά 'πειραματόζωο της ευρώπης' ή γιατί όχι, 'κατεχόμενη χώρα'. **Αυτή η τόσο δημοφιλής ακροδεξιά ρητορική που σήμερα έγινε 'αξιοπρεπής αριστερή ρητορική' πόνταρε άγρια για να προσδώσει σε όποια κοινωνικο-πολιτική εξέλιξη και κίνηση ένα 'εθνικό νόημα'**. Η γλώσσα που μιλήθηκε περισσότερο από όλες όλη αυτή την πενταετία ήταν η γλώσσα του έθνους, του κράτους-πατρίδα και του λαού 'που βάζει πλάτη'.

Ψέματα! Πολλά έχουν αλλάξει, από την άλλη. Δεν υπήρξε κυβέρνηση σαν κι αυτήν εδώ που δοκίμασε τόσο μεγάλη εθνική ομοφωνία και ομοψυχία. Για ποιο κόμμα κατέβηκαν μέχρι σήμερα δεκάδες χιλιάδες στους δρόμους όταν πήγαν να εκπροσωπήσουν το κράτος στις «διαπραγματεύσεις με τους κακούς»; Για κανένα! Μέχρι και ο αποφυλακισμένος νεοναζί Ηλίας Παναγιώταρος χωράει στην επιτροπή της βουλής που θα υποστηρίξει το αίτημα των αποζημιώσεων που οφείλουν οι... γερμανοί να ζή (19). Ποιό κράτος κατάφερε να έχει ταυτόσημα συμφέροντα και πρακτική με τους 'ακτιβιστές' της χώρας; (20) Σε ποιό κράτος τα αιτήματα των ακτιβιστών ταυτίζονται με προπαγανδιστικό υλικό που μοιράζεται σε σχολεία και στρατό; (21) Αυτό θα πει εθνική συσπείρωση. Τα αιτήματα διαμορφώνονται έτσι ώστε να χωράνε όλοι στην εθνική αφήγηση. Εκ των υστέρων φαίνεται η χρησιμότητα των τόνων ιδεολογίας που έπεφταν από την αριστερή ακαδημία στην πολιτική ανάγνωση της ελληνικής ιστορίας. Σήμερα, ένα λουλούδι στην Καισαριανή, ένα πείν να ακούγεται κάπου στην τηλεοπτική σαπουνόδα των συνειδήσεων, δημοτικά στην παρέλαση, ακόμα ένα «n-χώρα-δεν-αντέχει-άλλους-μετανάστες» σαν πονηρό κλείσιμο του ματιού εκεί που πρέπει και, τελικά, «να ρε θέλουμε αποζημιώσεις!» Δε χρειάζεται καν να επιχειρηματολογήσουμε για το ότι οι συγκεντρώσεις των 'αγανακτισμένων' έγιναν τρία χρόνια μετά εθνικές φιέστες και 'παλλαϊκές συγκεντρώσεις υπέρ του κράτους'. Το οφθαλμοφανές δεν θέλει εξήγηση και ούτε να το φωνάξουμε ιδιαίτερα. Αυτό που χρειάζεται να φωνάξουμε τώρα είναι: **«Οι Έλληνες φασίστες δεν είναι θύματα!»**. Αυτό που χρειάζεται να φωνάξουμε τώρα είναι: **«Ελλάδα ψόφα να ζήσουμε εμείς! Στο διάολο οι φασίστες, στο διάολο κι η πατρίς!»**. Γιατί αυτό το κράτος που στελεχώθηκε από όλο τον φασιστικό εσμό

μεταπολεμικά όχι μόνο επέζησε κατοχικά πατώντας επί πτωμάτων εκατοντάδων χιλιάδων θεωρούμενων ως 'ξένων' (εβραίων, μακεδόνων, 'σλαβοκομμουνιστών' όπως τους λέγανε κλπ), αλλά επένδυσε και τη μελλοντική του ανάπτυξη στην παραίτηση από τις αξιώσεις αποζημιώσεων των πραγματικών θυμάτων των ναζί. Αν έχουμε, λοιπόν, έναν εκθρό, αυτός είναι η ίδια μας η 'πατρίδα', οι φασίστες που τώρα μας πουλάνε και πατριωτικό αντιφασισμό. Η 'πατρίδα' τους είναι το παραγωγικό πτωμάτων νεκροταφείο τους. Το κανάκεμα του 'λαού' τους σημαίνει να 'κάνεις παρέα με τους δολοφόνους'. Γιατί δεν μας ταιριάζει να στοιχηθούμε δίπλα σε πατριώτες νοικοκυραίους.

Antifa Negative

ΥΠΟΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

- (1) Ως βάση για αυτή τη συζήτηση βλέπε και «Σπουδή στο ελληνικό Ι – εθνικοί ορισμοί της κρίσης» στο Κάτι Σάπιο Υπάρχει στο Βασίλειο της Εθνομαλακίας, 27/08/2011, <http://antifa-ngt.espivblogs.net/files/2013/02/kati-sapio-yparxei...pdf> και Στη Σκιά των Σημαιοφόρων της Πλατείας (στήνονται «οι λευκοί φρουροί» του ελληνικού μέλλοντος), από Antifa Casa del Campo, 05/01/2011, http://antifa-ngt.espivblogs.net/?page_id=173
- (2) «Επίσκεψη ΑΝΥΕΘΑ Κώστα Ήουχου στη Διεύθυνση Ιστορίας Στρατού και παρουσίαση των γερμανικών αρχείων της κατοχής», 13/03/2015, ιστοσελίδα Υπουργείου Εθνικής Άμυνας.
- (3) «Οι αρπαγείες περιουσίες των Εβραίων της Ελλάδας», *Ελευθεροτυπία*, 19/03/2010.
- (4) «Η σκιά του Μέρτεν το 2003», *Ελευθεροτυπία*, 20/12/2003.
- (5) Σούζαν-Σοφία Σπηλιώτη, «'Μια υπόθεση της πολιτικής και όχι της δικαιοσύνης'. Η δίκη του Μέρτεν 1957-1959 και οι ελληνογερμανικές σχέσεις», στο Μπενβενίστε Ρίκα, (επιμέλεια), *Οι Εβραίοι της Ελλάδος στην Κατοχή*, εκδ. Βάνιας, Θεσσαλονίκη, 1998, σελ. 29-41. Βλ. και Samuel Hassid, "The Trial of Max Merten in the Changing Mirrors of Time and Place", ανέκδοτη μελέτη στο διαδίκτυο.
- (6) «Τα Παραμύθια του Εθνικού Κορμού για τις Γερμανικές Αποζημιώσεις», Κ. Μαραγκός, 02/05/2013. *Κόκκινη Ορχήστρα*, <https://avantgarde2009.wordpress.com/2013/05/02/ethnikos-kormos-kai-apozimioseis/>
- (7) Ακόμα και τα 115 εκατ. μάρκα που λέγεται ότι πήρε η ελληνική κυβέρνηση μεταπολεμικά από τη γερμανία, εν είδει αποζημιώσεων, μάλλον ούτε ένα μάρκο δεν έφτασε στις οικογένειες των θυμάτων των ναζί σύμφωνα με το άρθρο του Παντελή Βαλασόπουλου στην *Ελευθεροτυπία*, 18 Νοέμβρη 1997 και <http://www.oakke.gr/na478/apozimiosis47.htm>
- (8) «Η απόρρητη έκθεση: Γερμανικές Αποζημιώσεις και Κατοχικό Δάνειο», *Huffington Post*, Παπαϊωάννου Σ., 04/03/2015.
- (9) «Η Ιστορία σε 160 Μπομπίνες: Τα μυστικά ημερολόγια της Βέρμαχτ», *Έθνος*, Κρητικός Γ., 15/03/2015.
- (10) «Η Ελλάδα αναζητά σε ρωσικά αρχεία ντοκουμέντα για τη γερμανική Κατοχή», *Ημερησία*, 18/03/2015.
- (11) Σπύρου Κουζινόπουλου, *Υπόθεση Αλόις Μπρούνερ. Ο δήμιος των 50.000 Εβραίων της Θεσσαλονίκης*, Ιανός, Θεσσαλονίκη, 2005.
- (12) «Η σκιά του Μέρτεν το 2003», ό. π.
- (13) «Αρχεία στο γύψο», *Κυριακάτικη Ελευθεροτυπία*, 08/07/2003.
- (14) «Ένοχη σιωπή για την εξόντωση των Εβραίων», *Ελευθεροτυπία*, 29 Οκτωβρίου 2009.
- (15) «Σιωπή για περιουσίες Εβραίων», *Καθημερινή*, Ζωγία Κουταλιανού, 23.05.2009. Βλέπε και Gatz Aly, *Το Λαϊκό Κράτος του Χίτλερ, Κέδρος*, 2009, σελ. 321.
- (16) Ό. π., Gatz Aly, σελ. 331.
- (17) Τα μνημεία του Ολοκαυτώματος των εβραίων της Ελλάδας τα αναλαμβάνουν οικονομικά οι ελληνικές εβραϊκές κοινότητες ενώ βέβαια για τα δεκάδες άλλα... ολοκαυτώματα που αφορούν άλλους και χριστιανούς, μπορεί να τα αναλάβει και το ελληνικό κράτος πότε-πότε. «Οι Εβραίοι πληρώνουν τα Μνημεία Ολοκαυτώματος», *Book's Journal*, 03/02/2015.
- (18) «Οι αρπαγείες περιουσίες των Εβραίων της Ελλάδας», ό. π.
- (19) «Συστάθηκε 19μελής διακομματική επιτροπή για γερμανικές αποζημιώσεις», *Το ΒΗΜΑ*, 27/03/1914
- (20) «Θεσσαλονίκη: Διαμαρτυρία για τις αποζημιώσεις στο Γερμανικό Προ ξενείο: Η Ιστορία δεν Παραγράφεται, δεν τους Χρωστάμε», Ηλίας Χαρίτος, *Το ΒΗΜΑ*, 10/04/2015
- (21) «Ενημέρωση σε σχολεία και στρατό για γερμανικές οφειλές μελετά η κυβέρνηση», *in.gr*, 13/03/2015. «Μιλώντας στο Mega, η Στ. Ξουλίδου τόνισε ότι η έκδοση και διανομή αυτών των φυλλαδίων πρέπει να γίνει από επιτελεία του στρατού, καθώς το υπουργείο Παιδείας 'επί 35 χρόνια κατακρεουργεί την ιστορία της χώρας'»